

Hồi 173

Công thành thân thoái

Đồ Phụng Tam ở Kinh Châu là nhân vật ai ai cũng biết, thủ hạ Dương Toàn Kỳ dù chưa gặp y cũng đã nghe tên y. Khi Đồ Phụng Tam từ Tây môn phóng ngựa tới, viên tướng phụ trách tiền phương lập tức cử người thông báo Dương Toàn Kỳ.

Màn đêm buông xuống, gió lạnh tràn qua Biên Hoang, bầu trời đầy mây vẫn vũ báo hiệu một trận mưa lớn.

Đồ Phụng Tam tuyệt không phải người chịu đem tính mệnh ra đánh cược, cũng không muốn bản thân rơi vào tuyệt cảnh, nếu chẳng phải y nắm chắc đến bảy tám thành, nhất định sẽ không đến đây gặp Dương Toàn Kỳ, bởi vì nếu đối phương trở mặt động thủ thì dù y có ba đầu sáu tay, trước khi Biên Hoang quân đến kịp đã bị giết chết rồi.

Y biết rõ Dương Toàn Kỳ là loại người thế nào.

Nếu đối phương là Hoàn Huyền, y tuyệt sẽ không mạo hiểm như vậy, bởi vì Hoàn Huyền rất ưa mạo hiểm, nếu giết chết y mà dụ được Hoang nhân xuất Tập đến cứu, Hoàn Huyền sẵn sàng hy sinh y để tranh thủ thắng lợi.

Hoàn Huyền là kẻ chỉ biết mỗi bản thân mình, người khác chỉ là công cụ của mình.

Bốn kỵ sĩ phóng tới như bay, đưa Đồ Phụng Tam tới chỗ Dương Toàn Kỳ, tướng đi đầu tên gọi Trình Phong là một mãnh tướng của Dương Toàn Kỳ, võ công không tệ.

Trình Phong khách khí nói: “Thỉnh Đồ đại nhân cởi bỏ bội kiếm”.

Đồ Phụng Tam không do dự tháo cả kiếm lẫn vỏ đưa cho Trình Phong, gã này tiếp lấy rồi đưa cho thủ hạ, nét mặt trở lạnh nói: “Đồ đại nhân xin theo mặt tướng”.

Đoàn thúc ngựa đi trước dẫn đường.

Đồ Phụng Tam theo sau, tiếp đến ba chiến sĩ Kinh Châu, lúc này dù có hối hận cũng không còn cách nào thoát thân.

Y không thể không mạo hiểm lần này, hiện tại vẫn chưa đến thời điểm trở mặt với Hoàn Huyền, đắc tội Hoàn Huyền chẳng những gây tai họa cho huynh đệ trong Chấn Kinh hội, mà các tộc nhân thân hữu cũng khó thoát đại nạn.

Trước khi đến Biên Hoang Tập, y nhất quyết thay đổi Biên Hoang Tập, nhưng sau khi hòa nhập vào với phong cách sống ở đây, mới hiểu rõ không có khả năng thay đổi Biên Hoang Tập, chỉ có thể thuận theo quy củ hành sự. Hoang nhân đã thành ra một loại người khác hẳn với thiên hạ, sau khi nếm quả ngọt tự do, không gì khiến được họ từ bỏ lối sống đặc biệt này.

Rốt cuộc bị thay đổi là Đồ Phụng Tam chứ không phải Biên Hoang Tập.

Trình Phong đi đầu không nói một lời.

Trên đường đi tận mắt thấy Kinh Châu quân trận thế thâm nghiêm, không thẹn bộ đội tinh nhuệ ở phương Nam chống đỡ nửa vòm trời, cùng với Bắc Phủ binh và Kiến Khang quân tạo thành thế chân vạc, bất quá Đồ Phụng Tam vẫn nhìn ra bọn họ đều quá mệt mỏi, sĩ khí suy sụp, thật sự không thích hợp để công đánh Biên Hoang Tập vào thời điểm này.

Điều này có thể lý giải được.

Bộ đội Dương Toàn Kỳ viễn chinh gian khổ ngày đêm vượt Biên Hoang đến Biên Hoang Tập, nguyên khí vẫn chưa khôi phục, biến hóa ở Biên Hoang Tập lại hết sức bất ngờ. Bọn họ phải đối diện không phải với một đám người ô hợp, mà là một đoàn quân hùng mạnh đủ sức kháng cự Mô Dung Thủy và Thiên Sư quân, hiện tại lại vừa trực xuất địch nhân khỏi Biên Hoang Tập.

Trình Phong phi ngựa lên ngọn đồi nhỏ có treo soái kỳ.

Dương Toàn Kỳ đứng trong đám tướng lĩnh và hàng trăm thân binh xúm xít xung quanh, lạnh lùng nhìn Đồ Phụng Tam.

Đồ Phụng Tam cười lớn: “Dương tướng quân mạnh khỏe chứ?”.

Dương Toàn Kỳ hét lớn: “Đứng lại!”.

Đồ Phụng Tam vội gò cương dừng lại, sự thực y cũng không thể không dừng lại, bởi vì trước mặt một đám đông chiến sĩ cửu thương chĩa mũi nhọn vào y.

Hơn chục người khác từ hai phía chạy tới vây quanh y, chiến mã kinh hãi nhảy dựng lên, may mà Đồ Phụng Tam kỹ thuật xuất sắc vẫn ngồi yên ổn trên lưng ngựa.

Đồ Phụng Tam bức bối nói: “Ta muốn xuống ngựa! Há cũng phải được Dương Toàn Kỳ người phê chuẩn?”.

Dương Toàn Kỳ trầm giọng: “Thu binh khí lại”.

Đồ Phụng Tam bước xuống ngựa, mục quang quét qua một lượt đám người vây quanh, hai mắt lấp lánh thần quang hiển thị ý chẳng sợ hãi gì, còn khiến ai nấy đều rùng mình kinh sợ.

Đồ Phụng Tam ở Kinh Châu uy danh cực thịnh, những người đắc tội với y xưa nay đều không có kết cục tốt đẹp.

Dương Toàn Kỳ lắc đầu thở dài: “Lần này Đồ Phụng Tam người sai rồi, người đã phản bội Nam Quận công đầu hàng Hoang nhân, coi như vĩnh viễn phải trốn tránh ở Biên Hoang Tập. Hiện tại người có nói năng cách gì cũng không thể lay chuyển được ta, niệm tình giao hảo bấy lâu ta chỉ trối người mang về để Nam Quận công phát lạc”.

Đồ Phụng Tam cười thầm trong bụng, Dương Toàn Kỳ tuy bề ngoài nói mạnh, sự thực lại không dám giết chết mình.

Hừ lạnh: “Nếu Dương tướng quân lỗ mãng như vậy thì Nam Quận công muốn trị tội sẽ là lão huynh người chó không phải ta”.

Dương Toàn Kỳ tiến lên một bước, giận giữ quát: “To gan! Chết đến nơi mà vẫn dám nói càn!”.

Đồ Phụng Tam chấp tay tiến tới bắt buộc mấy người cản đường trước không tự chủ được phải bước giật lùi, thủng thẳng nói: “Dám hỏi Dương tướng quân ta phản bội Nam Quận công như thế nào?”.

Dương Toàn Kỳ thoáng ngạc nhiên, Đồ Phụng Tam lại tiến thêm mấy bước, chỉ còn cách hắn không đầy mười bước, ngăn cách bởi một đám thân vệ đứng ngơ ngác không biết phải làm gì.

Bên cạnh Dương Toàn Kỳ một viên tướng quát to: “Nếu dám tiến thêm một bước sẽ khiến người đổ máu dương trường!”.

Mục quang sắc bén của Đồ Phụng Tam chiếu thẳng vào Dương Toàn Kỳ, không thèm nhìn người vừa lên tiếng, nói: “Kẻ dưới phạm người trên phải chịu tội gì? Người vừa rồi mau báo danh đi!”.

Viên tướng nọ lập tức im bật.

Dương Toàn Kỳ nhíu mày: “Đồ Phụng Tam người đừng để ý chuyện nhỏ, nếu người vẫn trung thành với Nam Quận công thì khi quân ta tới đây đáng ra phải lập tức tới hội hợp với bọn ta chứ!”.

Đồ Phụng Tam chợt phì cười: “Ta tự hỏi không biết vì chuyện gì khiến Dương tướng quân hiểu lầm, té ra là thế. Ta muốn hỏi ngược lại một câu, nếu ta quay mũi giáo cùng với Dương tướng quân đối phó Hoang nhân, hiện giờ ở Biên Hoang Tập có còn chỗ đứng cho Kinh Châu quân nữa không? Ta cũng muốn hỏi Dương tướng quân, trước mắt nếu người tấn công Biên Hoang Tập thì nắm chắc được mấy phần?”.

Dương Toàn Kỳ suy nghĩ một lát mới nói: “Đồ đại nhân có phải quá đề cao chí khí bọn họ không? Kinh Châu quân chúng ta binh cường mã tráng, lại còn có Lương Hồ quân trợ chiến trên sông, Hoang nhân thì vừa trải qua đại chiến người ngựa đều kiệt sức, lấy gì để tranh đoạt thắng phụ với ta chứ?”.

Chỉ nghe hần không trực tiếp kêu tên Đồ Phụng Tam mà đổi thành gọi Đồ đại nhân là biết hần muốn lưu lại dư địa, không muốn kết mối hiềm khích không thể giải khai với Đồ Phụng Tam.

Phải biết Đồ Phụng Tam từ nhỏ đã giao tình với Hoàn Huyền, rất được Hoàn Huyền tín nhiệm. Lần này Hoàn Huyền phái Dương Toàn Kỳ đến Biên Hoang Tập chỉ vì cho rằng nhiệm vụ của Đồ Phụng Tam đã thất bại chứ không phải kêu Dương Toàn Kỳ đi đối phó Đồ Phụng Tam.

Đồ Phụng Tam cười nói: “Dương tướng quân là người sáng suốt đương nhiên biết rõ Hoang nhân có phải là không chịu nổi một kích hay không? Còn về Nhiếp Thiên Hoàn, Dương tướng quân chớ quá kỳ vọng ở y, y có thể toàn thân chuồn đi cũng đã phúc lớn bằng trời rồi. Biên Hoang là địa đầu của Hoang nhân, bọn họ thích ứng với cuộc sống Biên Hoang, biết rõ Biên Hoang như lòng bàn tay, nếu chẳng phải như thế thì hiện giờ chiếm lĩnh Biên Hoang Tập phải là Yên quân và Thiên Sư quân”.

Dương Toàn Kỳ lắng yên suy nghĩ về lời nói của Đồ Phụng Tam, Đồ Phụng Tam nói toàn sự thật trước mắt, Biên Hoang Tập đã trở về tay Hoang nhân.

Dương Toàn Kỳ chăm chú nhìn Đồ Phụng Tam một lát, đoạn trầm giọng nói: “Giang Hải Lưu chết rồi, ai có thể tranh phong với Nhiếp Thiên Hoàn trên mặt nước?”.

Đồ Phụng Tam lạnh lùng hỏi: “Giang Văn Thanh thì sao? Song đầu thuyền đội của nàng ta thừa cơ mưa lớn xông qua Dĩnh khẩu, sau đó tàng thân ở một nhánh sông bí mật. Hiện giờ Hoang nhân vừa thu sạch hơn ba mươi chiếc Phá Lãng thuyền của Hoàng Hà bang, bọn họ tiền hậu giáp kích, hỏi Nhiếp Thiên Hoàn chịu được bao lâu?”.

Đoạn cười lạnh: “Ta ít khi nói nhiều như thế này, nhất thiết chỉ nghĩ cho Nam Quận công. Hiện tại các vị hoàn toàn trông vào Dĩnh Thủy để vận chuyển lương thảo vật tư binh khí, chỉ cần Đại Giang bang cắt đứt đường giao thông trên Dĩnh Thủy, e rằng

các vị còn một người sống sót trở về Kinh Châu cũng khó. Dương tướng quân mình bạch chưa?”.

Dương Toàn Kỳ hơi thở trở nên cấp bách, rõ ràng đang do dự khó quyết.

Đồ Phụng Tam cười ha hả: “Về phía Nam Quận công tướng quân đừng lo, ta đã hoàn thành nhiệm vụ ông ta giao phó ở đây, xin thay mặt ta báo lên Nam Quận công, Đồ Phụng Tam sẽ lưu lại Biên Hoang Tập, vì ông ấy gây dựng căn cơ, từ Biên Hoang Tập kiếm được lợi ích lớn nhất”.

Dương Toàn Kỳ gượng cười không nói gì.

Đồ Phụng Tam biết hấn đã động lòng, thông dong nói tiếp: “Ta sẽ thảo một phong thư, xin Dương tướng quân về đến Kinh Châu giao Nam Quận công coi qua, bảo đảm ông ta sẽ không trách tội ngài. Dương tướng quân cũng bắt tất phải vội vã lui binh, đợi đến khi biết rõ tình trạng Nhiếp Thiên Hoàn rồi mới quyết định có được không?”.

Dương Toàn Kỳ nghe mấy câu nói của Đồ Phụng Tam thật hợp tình hợp lý, mà sự thực nếu Nhiếp Thiên Hoàn bại trận, hấn có thể rút lui an toàn cũng đã là vạn hạnh rồi”.

Gật đầu cười: “Vậy thì nhọc công Đồ đại nhân rồi!”.

ooo

Mộc trại bốc cháy bùng bùng, khói đen cuộn cuộn bay tận lên mây.

Nhiếp Thiên Hoàn đứng trên đài chỉ huy nhìn Thiên Sư quân bỏ đi mà không biết phải làm gì.

Lưỡng Hồ quân tổn thất không mấy nghiêm trọng, trong lúc Thiên Sư quân đang còn dương đông kích tây, bọn họ đã lập tức mang lương thực đồ dùng bỏ lên thuyền chuyển sang đối ngạn. Nếu như Từ Đạo Phúc phát động toàn diện tiến công, y khẳng định có thể dựa vào Dĩnh Thủy chiếm hoàn toàn thượng phong. Nhưng mà Từ Đạo Phúc là kẻ tinh thông binh pháp, thu hẹp phạm vi tiến công, tập trung binh lực cuồng công vào mộc trại. Một đòn này thành công liền nghênh ngang bỏ đi, cái lối chia tay này quả thật khiến Nhiếp Thiên Hoàn rất khó chịu.

Hai mươi lăm cổ chiến thuyền bập bênh trên sóng, kết hợp với mộc trại bị ngọn lửa bùng bùng nuốt dần, Nhiếp Thiên Hoàn có cảm giác như cô hồn bơ vơ.

Biên Hoang Tập thật ra xảy ra chuyện gì rồi? Vì sao đột nhiên Từ Đạo Phúc thoái lui?

Từ Đạo Phúc lui binh thực ra đã nằm trong tính toán, nhưng không phải như vừa rồi chẳng những toàn thân rút lui, mà còn thừa cơ tập kích bên mình. Theo ước định với Dương Toàn Kỳ, chỉ cần đạt được hiệp nghị với Yên binh, Dương Toàn Kỳ lập tức sẽ phong tỏa đường lui của Từ Đạo Phúc, phối hợp với hạm đội của y quyết tiêu diệt toàn quân Từ Đạo Phúc.

Điều khiến y lo lắng hơn là từ hôm qua không thấy một thuyền lương nào chuyển đến, hai chiếc thuyền trinh sát phái đi biến mất. Tin tức từ các trạm canh ven bờ cũng không có gì.

Tất cả đều là những triệu chứng không hay.

Tiếng vó ngựa vang lên bên phía đông ngạn, một thót khoái mã phi nhanh tới.

Nhiếp Thiên Hoàn và năm tướng lĩnh trợn trừng mắt nhìn gã xích hầu từ Biên Hoang Tập trở về, ai nấy đều có cảm giác bất tường.

Gã xích hầu phi thân xuống ngựa, nhảy lên soái thuyền, cực kỳ hoang mang trèo lên chỉ huy đài, quỳ trước mặt Nhiếp Thiên Hoàn báo cáo: “Bẩm cáo đại đầu, Hoang nhân đã đoạt lại Biên Hoang Tập, Thiết Sĩ Făm chiến tử đương trường, Tông Chính Lương dẫn tàn quân chạy về phương Bắc, hơn ba chục chiếc Phá Lãng thuyền của Hoàng Hà bang đều rơi vào tay Hoang nhân”.

Ai nấy đều biến sắc mặt, kể cả Nhiếp Thiên Hoàn.

Điều không thể xảy ra lại đã xảy ra.

Bầu trời đêm mây đen lớp lớp, trăng sao ảm đạm, chỉ duy có ánh lửa sáng trên các chiến thuyền bồng bềnh giữa sông mang đến một cảm giác nguy hiểm rình rập.

Xích hầu binh tiếp tục nói: “Thiên Sư quân lạng lẽ rút lui, đem một nửa Biên Hoang Tập hải tay dâng cho người ta”.

Nhiếp Thiên Hoàn cất lời, giận dữ nói: “Nói nhăng cuội! Kinh Châu quân phản ứng thế nào?”.

Xích hầu binh đáp: “Kinh Châu quân toàn bộ theo hướng Tây tiến đến cách ngoài Tập một dặm liền án binh bất động, sau đó đột nhiên không biết vì sao lùi lại một dặm”.

Mưa lớn bắt đầu đổ xuống, tiếp đó mưa mỗi lúc một mau, cả hai đầu Dĩnh Hà chìm trong màn mưa đêm mờ mịt, càng tăng thêm cảm giác nguy cơ trùng trùng.

Nhiếp Thiên Hoàn có cảm tưởng của một người công lao khó nhọc trèo lên đỉnh núi, chỉ còn mấy bước cuối cùng bỗng hụt chân. Quay nhìn hạm đội, trong số đó bảy tám con thuyền chứa lương thảo quá nhiều gần nước rất sâu, hành động rất bất tiện.

Khẽ bậm môi, một lát sau mới hét to: “Ném bớt lương thực quá nặng xuống sông, lập tức lui quân”.

Tiếng tù và vang lên.

Mọi người nhìn nhau, nhân vì tiếng tù không xuất phát từ soái thuyền bên mình mà là từ hạ du truyền đến.

Nhiếp Thiên Hoàn nghiêng răng vung tay hô lớn: “Các con! Nghiênh chiến”.

Song đầu thuyền của Đại Giang bang từ trong bóng tối xuất hiện nhắm vào thuyền đội Lương Hồ bang đang muốn rút lui triển khai thế công mãnh liệt.

o0o

Trong cơn mưa xối xả, Kinh Châu quân không thể không rút lui về doanh trại.

Tuy rằng thời tiết khắc nghiệt, nhưng tin tức tình báo từ hạ du Dĩnh Thủy nơi Nhiếp Thiên Hoàn lập trại lại không ngừng được truyền về.

Sau khi Đồ Phụng Tam trở về, khói lửa từ đám cháy mộc trại của Lương Hồ quân trông thấy rất rõ ràng. Phá Lãng thuyền trong tay Hoang nhân lập tức xuất quân, Dương Toàn Kỳ biết rõ đối với Lương Hồ quân đại thế đã mất.

Đến sáng mưa tạnh dần, Dương Toàn Kỳ hạ lệnh thoái binh, đến hoàng hôn thì toán quân cuối cùng đã ra ngoài tầm mắt Hoang nhân.

“Keng! Keng! Keng!”.

Trác Cuồng Sinh tự mình đánh chuông hoan nghênh thủy sư theo Dĩnh Thủy trở về.

Trận này dưới sự tiền hậu giáp công của Song đầu thuyền và Phá Lãng thuyền, Lương Hồ bang thương vong nặng nề, chết hơn ngàn người, còn được mười một chiến thuyền Xích Long nhờ mưa lớn chạy thoát. Soái thuyền của Nhiếp Thiên Hoàn không giữ được, y phải chuẩn lên thuyền khác mới giữ được mạng.

Biên Hoang Tập cử hành dạ vũ mừng công, Dạ Oa Tử lại rực sáng ánh đèn màu. Trong vòng một ngày, đã có hơn ba ngàn Hoang nhân trốn tránh ở Biên Hoang hoan hỉ như điên kéo nhau về, tựa hồ mọi thứ đều trở lại như cũ.

oOo

Yến Phi một mình đơn độc ngồi bên bờ Dĩnh Thủy nhìn hạm đội gồm cả Song đầu thuyền và Phá Lãng thuyền lướt qua khúc sông trước mặt tiến lên bến cảng.

Chàng rời khỏi đám đông vui sướng tưng bừng, một mình cảm thụ đủ mọi cảm xúc quang phục Biên Hoang Tập, trong lòng không thấy vui vẻ chút nào, những gì nhìn thấy chỉ là lòng người thay đổi.

Chung lâu nghị hội lập tức cử hành sau khi Giang Văn Thanh tới nơi, đưa ra phương án phân chia quyền lực mới. Từ giờ trở đi còn một thời gian dài các phe phái phải củng cố quyền lực trong tay, tranh thủ lợi ích tối đa, không có thời giờ đâu lo chuyện khác.

Giải cứu Kỷ Thiên Thiên chỉ có thể trông vào chính mình một mình một kiếm.

Không thể nói là Đồ Phụng Tam, Mộ Dung Chiến, Trác Cuồng Sinh mấy người phản bội lời hứa của mình, mà là thời cơ chưa tới, với quân lực Biên Hoang Tập bây giờ mà khiêu chiến Mộ Dung Thùy khác nào thiêu thân đâm đầu vào lửa, tự chuốc diệt vong.

Có tiếng gió động.

Yến Phi không nhìn cũng biết là Lưu Dụ, lòng thấy rất ấm áp.

Lưu Dụ đến bên chàng, hân hoan nói: “Cuối cùng chúng ta cũng thành công!”.

Yến Phi ngậm thở dài, đối với bất kỳ ai, giành lại Biên Hoang Tập đều là một chiến công vĩ đại; đối với chàng lại là một thất bại triệt để.

Lưu Dụ thấy chàng vẻ mặt dờ dẩn, ngạc nhiên trầm giọng nói: “Thu phục Biên Hoang Tập là bước đầu tiên để chúng ta giải cứu Thiên Thiên, Mộ Dung Thùy mất đi Thiết Sĩ Tâm về thực lực và thanh thế giảm đi rất nhiều, như vậy chúng ta càng có nhiều khả năng giành lại Thiên Thiên và Tiểu Thi từ trong tay Mộ Dung Thùy”.

Yến Phi nhìn vào mắt Lưu Dụ, điềm đạm nói: “Trong một thời gian dài sắp tới, Biên Hoang Tập tuyệt không thể khinh cử vọng động, nếu không thành quả đạt được lại mất hết”.

Lưu Dụ định nói rồi lại thôi, cuối cùng mới thất vọng nói: “Sự thật đúng là như thế. Các phái hệ trong Tập có vô vàn liên hệ với các thế lực bên ngoài, dù cho có người muốn bảo hộ Thiên Thiên, cũng không thể vứt bỏ mọi thứ đi khiêu chiến với Mộ Dung Thùy. Khả năng duy nhất ta có thể làm là giữ tròn bốn phận mình để Biên Hoang Tập trở thành địa phương dễ kiếm tiền nhất trong thiên hạ”.

Lại nói: “Bất quá chúng ta hoàn toàn không nên đối địch chính diện với Mộ Dung Thùy, chỉ cần tổ chức một toán cao thủ đấu trí không đấu lực với Mộ Dung Thùy, không chừng có thể giải cứu được Thiên Thiên và Tiểu Thi”.

Yến Phi nói: “Người bỏ mặc Bắc Phủ binh không lý tới nữa sao? Tôn Ân và Hoàn Huyền sắp sửa phát động, người phải trở về Quảng Lăng phần đấu gian khổ, như vậy mới không phụ kỳ vọng của Huyền soái đối với người”.

Lưu Dụ nghe nói vậy tắc họng không nói gì được.

Yến Phi khẽ cười: “Mỗi người đều có trách nhiệm và mục tiêu phấn đấu của riêng mình, mục tiêu của ta hết sức rõ ràng, đó là làm sao để Thiên Thiên và Tiểu Thi yên ổn trở về Biên Hoang Tập, ngoài ra mọi chuyện đều không quan trọng”.

Lưu Dụ ngạc nhiên: “Người...”.

Yến Phi vỗ vai Lưu Dụ, vui vẻ nói: “Khi bắt đầu Chung lâu nghị hội, người thay mặt ta tuyên bố Yến Phi đã rời khỏi Biên Hoang Tập đi lo việc giải cứu chủ tỳ Kỷ Thiên Thiên, thay ta nói lời từ biệt mọi người, bảo họ ngày nào ta cần giúp đỡ, sẽ cử người tới thông tri các vị”.

Lưu Dụ ngơ ngác một lát gượng cười nói: “Rõ rồi!”.

Yến Phi cười ha hả, ung dung cất bước.

- o O o -